

La República Xarnega

Miquel Carrillo

A la divertida [crònica de l'Arianna Giménez Beltrán i l'Ànnia Monreal](#), sobre la nit electoral que la militància de CiU va viure la nit del 24 de maig a l'estació del Nord, hi ha una frase que explica com cap altra la desesperació en el moment exacte en que el poder s'esvaeix de les mans: "Veus, tots són xarnegos!", diu una noia jove a una amiga. "Com ho saps?". "Per les cares." És el rictus de qui veu perdre allò que li ha estat atorgat gairebé per gràcia del seu bressol, d'aquell que creu que ha estat generós amb els que no han nascut entre els mateixos llençols i a qui, tot i així, el destí li nega allò que és seu en justícia. "Estem d'enterro", com es deia l'article, i s'acaben les bones paraules, el seny i l'educació de les millors escoles de l'Upper Diagonal. En mans de qui quedarà la pàtria? Voleu fer el favor de callar?

Obriu bé els ulls, ho haureu d'explicar d'aquí molts anys a la mainada a l'apartament de Castefa convertit en primer habitatge hereditat, o al terreny d'Abredera, amb la torre ja legalitzada: **aquest és el primer cop que canviarem de règim a tota la Península (o no) sense demanar l'opinió als militars**, així que no hi ha guió, el pla és que no hi ha pla, el full de ruta és la llista de petards de Sant Joan, pura improvisació buenafuentista. Hiperventilació on fire, [que diria en Roger Palà](#). Però cal mantenir la calma i la perspectiva.

A l'anterior canvi de règim, a **les hordes de xarnegos** arribades a la darrera d'aquelles migracions que sacsegen periòdicament aquest racó del món, se'ls va donar la gràcia de governar el cinturó vermell i el Cap i Casal. Probablement ja no ho recordeu, però el 'bantustan' deixava bastant que desitjar a la que passaves l'escalètric de la SEAT o la mateixa Plaça de les Glòries.

Aquella dreta catalana, de cintura prodigiosa, capaç de pactar amb l'Heribert i els acòlits d'en Suárez per mantenir la peça gran a Plaça Sant Jaume, enmig d'aquella cacera berlanguiana, va tancar els ulls i van confiar en els companys rojillos de pupitre. Està bé, que facin Llobregat i Besòs enllà. Que se les vegin amb els polígons i totes les bandes de **Toretos i Vaquillas**, si és que no tornen abans amb el Sevillano.

Aquell territori bastard va tenir una oportunitat i, no siguem dolents, la va aprofitar. Pels que ens vam fer ambientalistes a força de passar amb el carrilet per sobre d'un Llobregat amb escumes i tonalitats diferents cada dia, que anys després algú travessés la Plaça Europa (la SEAT? Això no està a Martorell?) i intentés prostituir amb la darrera absurditat immobiliària, un territori dignificat pam a pam com el delta, va ser una ofensa vital. La feina feta a aquells municipis amb dues xifres d'atur i inflació, segurament va ser el que més ens va canviar la vida. Els espais polítics conquerits, les competències confiscades per la via dels fets consumats a l'Estat (però si fins i tot fèiem cooperació internacional!), la integració aconseguida (tot i que sigui molt millorable, aneu a Europa a buscar la tolerància amb els nou-vinguts aconseguida aquí), la mateixa recuperació ambiental d'aquells abocadors post-industrials on habitàvem, formen part del bagatge recuperable d'aquell Règim.

M'agradaria saber en quin moment se'n va anar tot a prendre pel sac, que diríem al meu barri. 'Quan es va esgotar el model?', que diríem els que d'allí vam arribar a la universitat. Segurament, no vam saber renovar i dotar de continguts al moviment veïnal, la ciutat dispersa o Ryanair ens va guanyar la partida, al megàfon se li van acabar les piles o simplement el clientelisme i la Llei del Sòl es van articular com la tempesta perfecta, que al final s'ho va endur (gairebé) tot a Can Brians.

Al municipalisme del Règim que vingui (o no) se li ha girat feina i ha de canviar moltes vides,

recuperar molts pams, quilòmetre quadrats de dignitat, com al 79. Vindran les traïcions, els possibilismes, la CNT contra el PSUC 'revisited', més Mercuris i metalls de tot tipus, doneu-li temps als nous temps. Però com aleshores, això és el principi de tot, **no hi haurà cap canvi sense començar pel més trivial i pedestre: per netejar de debò, sota les catifes**; per la paperera de la cantonada, les beques menjador per l'escola del fills i la llar dels avis. Per allò pel que segurament tants xarnegos van venir aquí i van fundar la seva república entre quatre cantonades pintades amb guix al terra. L'irresistible encant de Catalunya sempre ha estat aquest, oblideu-vos de Gaudí i de la Moreneta; el sex-appeal de l'Estació de França ha estat desembarcar-hi i poder conquerir una mica de futur, com tantes altres illes d'Ellis al món. I tothom continua fidel a aquest somni tan senzill.

Demà es constitueixen els nous ajuntaments, i **tot està per fer i tot és possible**, permeteu-me la derivada poètico-municipalista. Calma, senyora, ningú ha perdut res, ningú li ha pres res. Que els xarnegos i la resta de pàries del món tornem a interessar-nos per la nostra república és en realitat, entre tots, l'únic pas imprescindible cap a Ítaca o cap a la victòria final.

Miquel Carrillo és enginyer i responsable d'incidència política d'Àgora Nord Sud